

Három angol költő

Ének az angolokhoz.
(Percy Byshe Shelley)

Csak szőjj takács, szőjjél a gyárban,
Dolgozz paraszt kint a határban,
Az uraké a juss, a bér,
Neked minek a munkabér?

Méhecskék, angol proletárok,
Jobb idő nem jön sose rátok,
Elszívják tőletek a vért,
Lusta herék a munkabért.

Ti gyártjátok a tört, a láncot,
Ti látjátok, milyen falánkok,
Világuk úgyis csupa tánc,
Hadd csengjen hát hozzá a lánc!

Annyid van csak, hogy megélhess,
Hogy kifussa száraz kenyérhez,
Te vérzel és dőzsölnek ők,
Ne add hát véred és erőd.

Hiába vetsz, vetésed másé,
A jó falat az uraságé,
Szőjj takács aranyt s bíbort,
Amit majd a lord úrfi hord.

Ha vetsz, vetésed te arasd le,
Uradnak ne adj egy garast se,
Hogy lenyúzzák rólad a bőrt,
Ne add nekik oda a tört.

Penészes lyukban laksz te mélyen,
Amíg kövér urad henyél fenn,
Csak gyártsd a láncot napra-nap,
Míg véres csuklódba harap.

Harc és sírás hiába van hát,
Magad ásod magad sírhantját,
S a vén idő elhantol ott...
Hát mit csináljunk — angolok?

Fordította: Zeley Ferenc